

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

những, gọi là mả, thích băng rừng, vượt suối và lái Honda vun vút trên đường rừng. Gà nướng, nướng trên các chuyên hàng đường xa là một nhu cầu thú vị quên nổi một nhóc dốt đường. Tôi quen dần các quán ăn bên vỉ đường ghé vào, ăn vài rồi tiếp tục đi. Tôi thích ăn vặt lúc nhộp cuốc, trái cóc dầm nước chấm muối ớt, xôi nếp ghim, bánh tráng nướng quýt mềm ruốc nhúng lòn xe chày ngang Phan Thiết, hạt vừng lòn rau răm, cốc hến chấm mắm gừng thơm phức...và nhất là ly trà đá không đường vào cho đỡ khát..!

Tôi làm nhieu, lo lắng nhieu, thức khuya dầy sẫm, ngổn ngang rúc đi, dù tuổi còn trẻ nhưng vẫn mệt mỏi. Chẳng lẽ tôi không khuyên :

- Em phải chú ý một trong hai việc, nếu làm rồi thì em đừng đi buôn hoặc ngổn ngang. Anh nhìn thấy em sức khỏe có phần kém sút.

Tôi trấn an chàng :

- Em vẫn khỏe như voi, anh đừng bận tâm cho em. Làm việc cho đau bệnh đâu mà anh sợ.

Đôi lúc anh nói khuyên :

- Em hãy trở lại nghề giáo cho được việc hèn, anh muốn an tâm. Chẳng dám sống dãi nhong không khéo rồi vài năm nữa em sẽ thành một bà lão. Làm ít, chi tiêu ít, không lo lắng nhieu, đời sống thoải mái vui vẻ hạnh phúc hèn em. Nghề việc nhong nhóc đừng anh lo.

Anh nói thì nói, tôi đi qua chuyện. Bên tính dốt đang, tháo vát còn thôi thúc tôi không thể nghỉ yên mà hàng tháng trong khi mình đi sống của quý. Trách nhiệm làm mả, làm vượt rớt nhong nh và cao quý. Tôi không thể chấp nhận, không lánh nhong tìm nh. Chẳng lẽ tôi còn nhóc nh hòng năm tôi phải đi khám tiếp quát đường a bệnh, đi đông y bắt mạch hút thuốc uống bệnh bả sức khỏe. Chẳng lẽ tôi cãi nói :

- Em không lo bệnh hoạn mà em sợ chiến tranh nh. Có chiến tranh đánh nhau là nhà tan cửa

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư, 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

nát, tài sản tiêu tán mất trắng, không còn gì nữa...em lo sợ. Em sợ lắm, em sợ chiến tranh lắm anh.

Bây giờ tôi và mẹ mới chào đời hôm nay phải đi đến những nơi xa lạ và chiến tranh chết chóc. Tôi không làm tình báo, nhưng tôi ghi nhận những tin tức Việt cộng di chuyển quân đội này qua đội khác trong rừng, ven biển, ven biển khi tôi đi đây đi đó cho công việc làm ăn. Số việc gì tôi đều kể cho chiến tranh tôi biết. Anh yên tâm :

- Có thể có những giao tranh lớn không biết lúc nào. Không những chúng di chuyển quân đông đảo mà còn án binh bất động. Nhiệm vụ toán đội công xâm nhập vào các khu dân cư đã bắt phát hiện. Lực lượng mới ban hành và sẵn sàng đi phó.

Hiện tại tôi không đi hàng chuyển vì quân là 21 và 14 bộ Công quân đóng chốt nhiều chốt. Mọi di chuyển ra khỏi thành phố còn số đông các loại phi cơ. Tình hình dân chúng trong thành phố giao động. Những ai đang bàn tán về những việc và lo sợ. Các nhu yếu phẩm bắt đầu khan hiếm, vì thiên nhiên xô ra mua sắm đồ ăn. Có những người mua những chiếc quần áo giao tranh nhưng không có gỗ đi. Giá vé hàng không Việt Nam khan hiếm, bán đắt.

Số việc sẽ đến đã đến. Đúng 1 giờ sáng ngày 10 tháng 3 năm 1975 hàng trăm quả bom pháo kích rơi khắp nơi vào thành phố Banmethuot tấp nập trên T54 của Việt cộng tiến vào các ngã đường theo sau là bộ binh của giặc. Nhiệm vụ của giao tranh như xảy ra ven thành phố và ngay cả trong các khu vực dân cư, các cơ quan chính quyền dân sự và quân sự. Súng đến vang rền liên hồi, chất chứa ngút trời.

Đêm đó tôi đang ở nhà tôi ở quận Phước An và các con của tôi cũng tập hợp về đây nhân ngày chúa nhật. Nhà tôi ở Banmethuot đóng cửa. Tôi hú hức nhưng không thì mất cả hai ba người làm sao mà coi sóc được. Ngay phút đầu tiên giờ pháo kích chiến tranh tôi không có nhà vì anh yên phải có mất về đến gần các quan đến phòng thủ. Tôi mất mọi sự yên ổn ngày sanh, con gái tôi cũng vậy. Chiến tranh tôi gọi máy về nhà căn cứ của mẹ con tôi phải vào hầm trú ẩn có làm sẵn trong nhà để sẵn sàng mai xem số việc ra sao hơn tính. Tôi thúc đẩy con cái vào hầm trú ẩn. Tôi thu góp tiền bạc vòng vàng, và mất ít quần áo cho vào bọc. Đột nhiên đang trên công việc nh nh vào thành phố và lên căn cứ. Các quân lính vẫn còn yên tâm.

Sáng sớm hôm sau mẹ của nhìn ra ngoài đường thấy mọi người đang bận rộn, tay xách nách

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

mang đi chuy n  o  t ra h ng quốc l  21. H  b o Việt c ng đang l n qu t trong Qu n. T i r o t t c  con c i đ a mang xách đ c m n g i th i mang, r i ra kh i nh  kh a c a l i. T i giao đ a l n coi ch ng v  đ n đ t đ a nh . B y gi  t i đang tr ch nhi m trông ch ng t m đ a con đang l n l n trong đ oan ng i ch y gi c đ ng nh  ki n. Ra đ n quốc l  21 nh n th y d n ch ng tr n th  x  c ng  o  t đ  xu ng nh  th c l . N o ng i, n o xe, đ  c c loại xe, kh c la h n lo n s t ch ng đ ng d i m y c y s . Tr n tr i nhi u loại phi cơ bay t i bay lui. Tr c th ng đ  qu n, nh ng khi l nh r i tr c th ng đ  tr  th nh th ng d n v i qu n đ i áo thun r i c ng tr  tr n vào r ng ng i ch y gi c. Kh i l a đ n bom v n c n r n vang t i th  x . Đ oan ng i ch y gi c tiếp t c h n lo n ph c t p h ng m y c y s , c  t p đ ng l i ngh  ch n, c  t p tiếp tục đi chuy n, c  t p t t vào r ng đ  tìm l i th o t. Ngày th  nh t. Ngày th  hai. R i ngày th  ba c nh t ng n o lo n ch y gi c v n tiếp đi n. T ng t p ng i đi, rồi quay trở lại, r i l i đi. Nh ng đ m m y m  con ng  r ng, ng  b i, ng  tr n quốc l  21, b n v  đ ng, m t  n, m t ng , m t m i v  c i th i n  h nh s p ngày sanh t i th ng ng t x u.. Đ n ngày th  s u th i Việt c ng c  m t tr  tr n nhi u vào đ oan ng i ch y gi c, m i ng i n a ti n n a lui. Nhi u xe t ng T54 ch y  o  o tr n quốc l  c  c m c  Việt c ng, c  M t tr n gi i ph ng. B n ch ng v a x a đ i v a k u gi i ng i d n h y tr  v  nh . Ch ng loan báo "cách mạng" đ  chiếm th  x  Banm th t v  làm ch  t nh h nh to n t nh Darlac.

Qua đ n ngày th  b y, ng i d n ch y lo n b t đ u tr  v  l i nh  theo l nh c a c n binh Việt c ng đang c  m t r t đ ng trong đ m d n ch ng, ai  ng ng  nh  ch ng d i s ng h m đ a. Nh ng ngày tr c chen nhau ch y tr n gi c th t r n r , r i lo n, n o nhiệt bao nhi u, th i ngày l c t c quay trở v  nh  l i  m th m l ng l  nh  đ oan ng i đ a đ m ma. T i kh ng li n l c đ c v i ch ng t i t  l c b c ch n ra kh i nh  cho đến khi quay trở v  l i. Tôi lo lắng s  ph n c a ch ng t i. H i th m v  nghe ng ng th i t t c  c  quan qu n s , h nh chính trong qu n đ  đi t n tìm đ ng vào r ng đ  th o t th n. T i c u xin  n Tr n ban cho  nh s  b nh  n đ  c n c  ngày g p l i gia đ nh. T nh huống n y kh ng bi t phải kéo dài đến bao l u.

T i đang th c s  đ ng tr c m t ho n c nh đ  kh c đ  c i đ y gian kh  h n t p với b ng mang đ  ch a g n ngày sanh v i đ n con nào nh c t m đ a trong c nh đ t n c thay ng i đ i ch .

V a v  đ n nh  t i l i phải ch ng ki n m t c nh h i h ng đ ng gh  s . C c c a n o trong nh  b  m  tung. Đ  đ c b  đ n sách kh ng c n s t l i m n g i. S ch v , b o ch i, gi y t , tranh  nh treo tr n t ng b  x  n t, đ p ph  v t tung tr n lan kh p n n nh . Nh ng đ ng ph n ng i đ y đ y h i th i n ng n c. H  đ  tr  th  gia đ nh t i. B  l  n m v ng, b n đ n giáo tr  c , nh ng th nh ph n th n C ng theo đ m  n t n...đ  ph  n t nh  c a c a t i. Qu n c p c a h i ng i n y tr c đ y  ng  ng m n h n th  ch ng b ng, nh ng kh ng th  làm g i đ c, đ  hôm nay đ  c  h i. Th  l  chung quanh t i hiện đi n nh ng s  r nh r p, đ  đ a th ng tr c b a v y. T i khiếp đ m lo s  n m n p t ng gi  t ng ph t.

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

Mẹ y mẹ con phải mất hai ngày dọn dẹp nhà cửa. Tôi phải lo đi chợ ăn, chợ gạo. Dây điện nhà bị cắt, phải chờ đèn dầu leo lét ban đêm. Tôi phải sắm quần áo nhiều xoang chảo, nồi đun, nồi nấu. Gạo phải đóng gói ký với giá cắt còi. Có hôm không mua được gạo đành phải ăn khoai ăn bắp qua ngày. Thớt cắt còi vô vàn. Ngày ngày giặt quần áo, quần áo thơm xóm về đêm thớt náo nhớt, vui vẻ. Chờ này có đoàn hát còi đi trình diễn, chờ kia có rạp chiếu bóng rạp chiếu phim ra rạp vào. Đèn điện rực sáng về đêm. Quán xá buôn bán rạp chiếu. Ngày này khác hẳn. Toàn bộ cảnh trí về đêm trong quần áo tắm, vui vẻ, im lìm. Mất trẻ đi, nhà nhà đóng cửa, chờ đèn dầu. Đèn sáng về đêm tanh, tối thui. Máy điện nhà đèn bị hỏng vì máy quạt phá kích vào quần áo khi giặt trên công máy hôm trước đó. Đó là đi đến đi. Sau này mới rõ là bị cắt công nhân vùng đất chết phá hỏng nhà máy điện cửa Quán.

Chờ giặt về đến nhà đi đến cửa ba ngày tiễn bước trong tay đã mẫn đau. Tôi suy nghĩ tìm cách làm ra tiền để nuôi con. Mẹ y mẹ u cà phê đang ra trái phải hái hàng tháng mua đi thu hoạch. Hai mẹ u dắt trẻ các loại hoa mua khoai bắp để nấu sữa sữa xuồng về thì xẩy ra tai biến đành đi đó chờ làm được. Cho đến lúc này tôi vẫn chờ nhà mới tin tức cửa chờ ng tôi. Mất vài tuần đến đi là anh đã bị Việt cộng bắt. Vài tin tức khác báo là chờ ng tôi đã bị sát hại bị thầy trong rừng. Ngày tin đến nhà chờ ng tôi thì tôi mất ăn mất ngủ, tinh thần chao đảo khổ khổ và hết sức mệt mỏi. Tôi đang trong trạng thái nửa say nửa tỉnh. Hàng đêm tôi van vái Đức Mẹ Trôi xin mất sự bình an cho chờ ng tôi. Tôi đã nhiều lần thì thào trong đêm tối, nói anh sống khôn thác thiêng, anh không còn trên đời này nữa xin anh báo mộng cho em để em an tâm trong cuộc sống mà nuôi các con cho nên ngời.

Vừa chờ giặt về nhà đêm thớt nhớt, qua đêm thớt hai tên bí thủ huy quân y đến mẹ y tên du kích vây nhà tôi, đập cửa vào nhà lúc nửa đêm để tìm truy bắt chờ ng tôi. Họ cầm súng lục chờ vào mẹ tôi, quát tháo:

- Chờ báo chờ ng chờ ra trình diễn rạp. Nó đang trốn trong nhà này. Nó bị bắt chờ ng chờ nh tôi không tha chết cho nó đâu. Chờ nghe rõ chờ ?

Tôi run sợ đi ng ngời trước họng súng đen ngòm đang chĩa vào ngời tôi. Tôi lùi nép sát vào góc nhà, mẹ y đưa con tôi bao quanh tôi, mất đưa nào đưa nẩy tái xanh, chân tay run lập cập. Tôi cố gắng máu gợn nhợt nhạt:

- Anh y không có nhà. Cho đến nay tôi không biết chờ ng tôi đi đâu, chờ t sự ng thớt nào. Không tin, các ông cứ đi soát, nếu có tôi chờ u tôi.

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư,, 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

Tên bí thư hò hét đám du kích lúc soát tên nhà trước ra nhà sau lên cửa trên gác không tìm thấy chúng tôi, họ nhìn gương mặt, cười hỏi họ, đá lông nheo thật tình thật, nhưng khi nhìn thấy bóng tôi đang mang thai, họ nhìn ngơ ngác rồi họ hỏi câu thật vô duyên :

- Sao bóng chửa quá, chúng nào sanh họ ngơ ngác gì?

Tôi không thèm trả lời nhìn họ nhìn ghê tởm quá. Họ quay đi ra cửa còn nói với tôi :

- Chúng chửa mà vẫn phải báo cho tôi biết ngay. Nó thật đáng sợ thật nhưng con thật nào nó cũng bò vạy. Lo ngại ác ôn, nhiều máu nhân dân trong địa phương này, bây giờ phải bắt nó cho bà con trẻ.

Tình huống khẩn cấp đe dọa cả vây hãm mấy mẹ con tôi từng đêm, từng đêm kể tiếp sau đó. Mẹ tôi bị chiểu khi mất trẻ và là mẹ con chui rúc vào hẻm phòng sau, trẻ chiểu trên sàn nhà và nắm sấp lợp vào nhau trong gian phòng chật tít tui, ngọn đèn dầu lơ lơ thì chập chập chớp chớp phòng trước. Tôi không dám ngủ, nắm trẻ trước thao thức và cả nhấc ghế chui xuống sờ rình mò theo dõi họ đêm cả tên bí thư và đám du kích cả họ chung quanh nhà để bắt cho được chúng tôi. Có hôm chúng tôi vào nhà trước soát, có hôm chúng bao vây nghe ngóng canh chúng bên ngoài. Đã vậy tên bí thư lại thao thao bồm bồm trên ghê o, họ đi u này đi u nọ chiểu dờ tôi xiêu lòng. Họ đêm dân chúng lại phải tập trung ra cửa quan Huyện để học tập chính sách chống kháng cự Địch. Mẹ tôi đi nhẩy con gái lớn cả tôi phải trông nhà và mấy đứa em cả nó. Tôi và vài người đàn bà khác trong quần là và cả các sĩ quan QL/VNCH thao thức bắt bớ chúng để ra làm hình thức đầu tở, kiếm tiền trong các buổi họp nhẩy và kèm theo nhiều người đe dọa cũng như dờ dờ. Tôi nhẩy điên, nhẩy khùng, tâm trạng bị dồn chèn, lúc trước còn hỏi lo sợ, mãi rồi tôi đâm liều, tỏ ra bồng bồng nhẩy, có thể sẽ bỏ quên trí khi mà tin tưởng chúng tôi chửa như trước.

Một tám con nheo nhóc trước tình cảnh sợ hãi đi đến kiếm quây, tôi dờ tính và thật xã Banmethuot bán ngôi nhà lấy tiền bán thân, rồi có đi u gì có mà lo cho con. Họ nhìn, trong hoàn cảnh này phải thu gợn lại. Nhưng khi về đến Banmethuot thì nhà bị niêm phong và có du kích canh giữ. Chúng cho biết nhà cả họ quân họ quyên ác ôn phải tịch thu. Tôi không lấy được món gì trong nhà, nhất là quần áo, sách vở cả con tôi. Cái lý cả họ thật ngạo giầy cũng mạnh và tuyt đi. Bao nhiêu năm làm ăn dành dụm để có ngôi nhà giờ chúng đi tở hút máu dân rồi tịch thu. Quyên trước chúng nắm trong tay đầu có thể thật ai trước.

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

Có gì đi nữa phía lo cái ăn trước mặt. Mẹ tôi sáng sớm đi chợ cao nguyên rét căm căm tôi và đưa con gái theo bà mẹ tôi gánh hai giỏ rau hai chiếc cồng xồng nhồi vào các buôn buôn buôn buôn mua khoai, bí, dưa, bắp, đậu, măng....bằng cách đi gồng, mua, cá khô...học tiếng mẹ tôi thì chêng vênh chêng nhễ trong quần bán kiếm đường tôi. Mang thai gần ngày sanh, đi buôn, gánh gánh gánh vai có hôm tôi ngớt xuê dục đường. Trong lúc đó tôi nhà đưa gái lớn mẹ tôi sáng ra trước nhà đón dân buôn buôn trong các Buôn ra cũng mua lấy các loại bắp, đậu, khoai, chuối, măng...rồi đi tới nhà bán lấy cho người trong quần. Ngày nào mẹ con làm té đường tôi thì đường có cơm ăn ngày đó, bằng không thì ăn cơm, ăn khoai, ăn cháo...!

Đi buôn buôn đường tôi ngày thì tôi sanh, hai hôm sau con gái của tôi cũng sanh. Sau khi sanh đường hai ngày tôi phải xông xáo ra ngoài lo cho con cái, việc nhà cơm, việc buôn bán. Tôi không còn kiêng cơm gió máy, xông hơi gì nữa, nhễ nhễ thay, nhễ nhễ phép phép, tôi vẫn như như như, ăn đường đường đường. Gia đình tôi có thêm hai đứa bé mẹ tôi sanh lúc này tiếng cồng tiếng mẹ tôi tiếng, vậy mà chêng có nguôn lấy tiếng nào để báo động tiếng mẹ tôi tiếng mẹ tôi tiếng. Tôi tôi suy nghĩ kiếm kiếm tìm phương tiếng tiếng. Tôi đi đường bán mẹ con u cà phê lấy tiếng đi buôn chuyên kiếm đường tiếng chín lấy tay để nuôi con. Tôi con xin tiếng Trên phù hộ cho tôi đi đường đường.

Đang sắp xếp công việc, kêu người bán mẹ con u cà phê, rồi mẹ con cũng bán, tôi tôi nhễ nhễ giở giở của huyên mẹ tôi lên để làm việc. Không biết có chuyện gì đây? Tôi không do dự, sợ hãi, cơm giở mẹ tôi đi ngay, lòng thì lo lắng.

Vừa bước chân vào văn phòng huyên, tôi đã chêng ngay mẹ tên bí theo huyên cà chêng có máu dê. Hôm gần hai mẹ tôi sợ hãi nhìn tôi chêng chêng, hôm cồng tôi nhễ nhễ chêng ghêng mẹ tôi ngêng, hêng:

- Sao? mẹ con hôm rày có tin tức gì về ông chêng ngêng y của chêng chêng?

Tôi mẹ con tôi không. Giêng hêng huênh hoang:

- Hêng! đường mẹ tôi chuyên không đâu uông phí công sức. Chêng chêng là tên sĩ quan cồng sát ác ôn, bà con ở đây đang lên án hêng gột gao. Nếu nó đã chết là may phêng, mà nhễ còn sống trước sau gì cũng bắt đưa ra trước nhân dân xét xử đến tôi, mẹ tôi là lấy máu đến nếm máu, hai là cho tù cồng tôi o mút mùa không có ngày về về về con. Hà! hà!...hêng đi giêng ve vãng -

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

cô em hãy lo bản thân, còn trẻ, dài còn dài, đường sống chớ đi trong tuy t vng mà u ng phí.
Cô em thấy chớ a ? "chính quyền cách mạng" công bằng lắm.

Tôi trẻ tràn hồng vui nhng l i xúc phạm danh d c a h n v a phun ra, tôi g n t ng ti ng :

- Ông đừng ăn nói h d theo kiểu m t l ch s nh v y. Ông m i tôi đ n đây đ làm gì ? Yêu c u nói cho tôi biết lý do.

Nhng h n không buông tha, r i kh i gh ng i đ n tr c m t tôi v n n c i d e, mi ng phun thêm l i trêu ch c s sàng :

- Cô em m i đ d y trông tròn tr a d th ng ghê đi. V c a b n ng y trông con nào cũng b t m t c . Sao cô em l i g n đ tôi nh th h ?

Tôi không còn nói đ c ra l i trong s u t c t đ , v t đ ng d y b ra v , nhng h n ch n tôi ngay t i c a, sàm s n m l y tay tôi. Tôi gi t m nh khi n h n l o đ o mu n ngã. Gi ng h n van l n :

- Tôi m i cô em đ n làm việc sao l i b v ?

- Việc gì ? Ông l i đ ng tôi, mu n làm đi u s ng b y. Tôi là đàn bà có ch ng, ông biết ch ? Ông c n gì tôi, nói ngay đi.

Th y tôi ph n ng m nh, h n tr l i gh ng i, nét m t nghiêm ng . H n l c trong ch ng gi y r i l y ra m t t . H n nói :

- Tôi m i cô em đ n đ nghe và ký nh n án l nh t ch thu nhà, 5 m u cà phê, và 2 m u đ t hoa màu c a gia đình cô em. Theo án l nh, nhng b t đ ng s n này là c a nhân dân ph i tr l i

Con đường phía trước

Tên: Nguyễn Thị Hoàng
Số: 25/2009/259, ngày 25/12/2009 12:44

cho nhân dân mà chúng cô em đã tìm ra một pháp pháp.

Vấn đề là hiện tại chúng ta đang ở ngay án lệ không để cho tôi có ý kiến. Tôi chỉ đứng ngơ ngác. Hiện tại chúng ta đang ở một chỗ. Tại tôi thì không còn nghe hiện tại gì nữa. Tôi nghe là mơ loáng thoáng...tích tụ nhà...tích tụ đất...kéo dài ra....cho đến khi hiện tại nghe được, hiện tại tôi ký tên và nói :

- ""Chính quyền cách mạng" gia hạn cho cô em ba ngày phải ra khỏi nhà để niêm phong. Cô em nghe rõ chưa ?

Tôi nghe là một tiếng, một tiếng nóng bỏng, không ký tên, cũng không hỏi han, thực sự đi u gì. Hiện tại nhìn tôi chăm chăm, giọng đã thốt :

- Nay cô em, nếu cô em chấp nhận với một đi u kiến thì nhà và đất không bị tích tụ, với thu được sẽ giúp cô em. Tôi nói thật.

Nghe hiện tại nói, biết ý để cô em hiện tại giảng bày tôi, nhưng tôi vẫn hiện tại xem thôi :

- Đi u kiến gì ?

Hiện tại cũng nham nhảm :

- Cô em làm bạn với tôi, để chúng ta hôn ?

- Để làm gì vậy, thưa ông bí thư ?

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

- Còn gì bạn phải hỏi, chuyện... vậy mà ! vậy sống vậy tôi... chuyện hôn, người đi đâu ?

Tôi nghĩ đã đến lúc phải có quyết định dứt khoát, có đồng ý là hôn nhân thì phải nói những lời bạn muốn. Tôi đến gặp bạn để bạn nói :

- Xí...! đừng nói vậy ! Tôi đây, tôi chẳng cần gì cả. Có ký tên hay không ký tên, nhà đi đâu cũng bạn tự chịu. Đừng hòng đến lòng chân tôi, hiểu chưa ?

Nói xong, tôi vội vã bước ra khỏi cửa, đi thẳng về nhà mình để quên đi cái lòng tràn ngập tình yêu của mình. Tôi cảm thấy buồn khóc. Bao nhiêu năm làm ăn dành dụm tiền để sống cuộc sống an bình và hạnh phúc thật sự. Bây giờ và biết đến khi nào mới trở lại như vậy. Mọi thứ thật sự ! Đau đớn biết chừng nào ! Kêu Trời không được !

Hai ngày sau mới về con tôi đùm tùm rồi khi căn nhà thân yêu tôi quên Phan Anh và những người bạn thân bên quê chẳng Phanrang. Nhìn con cái đi đâu là đi đâu như người ngáo bần tôi đi thẳng khúc ruột. Rồi ra đi này không biết bao giờ quay trở lại quê hương thì hai này đi về như người không niếm trong cuộc sống an bình và hạnh phúc thật sự. Bây giờ và biết đến khi nào mới trở lại như vậy. Mọi thứ thật sự là thật sự. Riêng bạn thân thà phải mất nhà, mất mọi thứ mà phê đang hưởng hoa lợi chứ không bao giờ để tiền cho mình mà khác chà đạp.

Trên đường về miền Trung đến Nhatrang thành phố này đang bùng nổ, dân chúng chạy loạn, súng nổ loạn xạ trên khắp các nẻo đường. Cảnh bạn đi tranh dành giữa con người và con người thì thật buồn đang diễn ra trước mắt quá khủng khiếp. Giữa Cảnh đã tràn ngập cao nguyên xuống, thì Quân Trại, Huân vào. Mọi ngày qua mọi thứ, mọi thành phố.

Khi về Phanrang dân chúng cũng đang bắt đầu di tản. Mọi người đi bán, mang xách, kéo chạy người, người chạy xuôi. Xe cộ tràn ngập trên đường không thể chen chân. Tôi không còn đi sống để chạy theo họ lánh giặc vì quá mất mặt bạn phải. Có sống chết cũng ở đây. Mọi người chôn nhau chôn rún. Mọi người đã sinh ra, lớn lên và trưởng thành. Mọi người đã hưởng trọn mùa xuân tươi đẹp, tuổi trẻ họ trở về hưởng hoa lợi niềm. Mọi người đã lập gia đình với chúng tôi mà tôi yêu quý nhất, đi đến nơi xa người lập nghiệp - Dalat - Di Linh - Blao - Banmethuot, trở về đường chân lâu dài lập nghiệp.

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư, 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

Vào những ngày đầu phía bên nhà chúng tôi vài ngày thì cha mẹ tôi từ Phú Bình cũng bỏ nhà cửa chạy về Phanrang lánh giặc đang tìm tòi nhà ngói để ở. Tôi mừng quá đến các con đến thăm ông bà Ngoại tôi thì nhậm giúp ít việc làm ăn vì tôi biết bà có tiền. Phía bên chúng tôi nghèo lắm, không ai giúp đỡ tôi trong cơn quẫn bách. Tôi rủ tôi cùng đi buôn lúa xăng dầu. Gia tài duy nhất còn lại trong nhà tôi lúc này là hai cây vàng. Phấn phấn thêm ít nữa. Về hôm trước, hôm sau tôi đi sẵn lòng để hai người bạn làm ăn. May mắn gặp được Mai, cô bạn học cùng lớp trường Trung học Duy Tân ngày trước và cả chị loàn về đây, hai đứa bàn bạc hùn hạp làm ăn.

Phòng tuyến từ thị trấn Phanrang của quân lực VNCH đã bị Việt cộng tràn ngập mấy hôm nay. Chúng đang áp đặt các cơ cấu chính quyền để cai trị dân. Mấy ngày sau đó Saigon tuyên bố đầu hàng. Miền Nam từ đó hoàn toàn rơi vào tay Việt cộng. Thế là hết. Tôi đau buồn về tất cả những ngày, cũng cố gắng sống nhà cửa để đại tài sản có thể chờ thu thì chờ lúc nào đó thôi, nào ngờ tình hình như thế này biết bao giờ mới lại được. Mọi thứ từ nay rồi!

Trong lúc đang bận rộn lo toan sống sống còn của gia đình con cái trong bối cảnh tranh giành thì chúng tôi về. Gặp lại chúng tôi, tôi cố gắng như đang sống trong giấc mơ. Tôi vui mừng khôn xiết. Anh bạn tôi ngày đầu tiên gặp tôi ở Banmethuot anh đưa đến về bằng đường xuống Nhatrang tiếp trung đội để chờ đợi tái chiếm Banmethuot, những ngày tháng trôi đi chúng tôi cố gắng gì cả, rồi tiếp tục chạy vào Phanrang, Phan Thiệt, cố gắng ghé xuống Vũng Tàu, để rồi lại nhấc lên tái chiếm Phanrang những ngày quá khứ, rồi tiếp tục xuống Mỹ Tho, Cần Thơ...khi nghe tin buồn sung sướng đầu hàng...từ Saigon anh về đây.

Anh bạn :

- Anh về Saigon gặp tàu đi tìm anh chị nên chớ nỡ đi nữa, vì còn em, còn con, cha mẹ, nhà cửa...lời thôi! không đành ra đi em! - Bỗng sống tin tức, anh trốn an toàn. Nhà cửa, để đại có thể chờ thu cũng còn đó, sau này thế nào mình cũng lấy lại. Hãy ra thông cáo tất cả quân dân cán chính VNCH phải trình diện hoặc tẩu, ai bất tuân sẽ xử lý nghiêm minh. Di tản của anh phải hết tẩu hai mươi ngày rồi về lao động sống xuống. Đi hết tẩu phải mang theo những gì cần thiết để quẩn áo để dùng trong thời gian này.

Anh bạn tôi :

Con đường phía trước

Tên: Nguyễn Thị Hoàng
Số: 25/2009/NĐ-CP, ngày 25/12/2009

- Em lo chăm sóc con cái chu đáo giúp anh. Anh mong cho em và anh con út được bình an trong lúc vắng anh. Anh đi mỗi ngày rồi và vì em để chung lo gia đình. Mình còn may mắn không mất mát ai trong những ngày vắng qua.

Tôi lo lắng mọi thứ cho chúng tôi, đừng thúc giục anh đi trình diện học tập sớm để còn vắng và vắng con. Trình diện Ủy ban nhân dân xã, sau đó học học ngày đêm để đi làm học tập chia biệt đâu. Bây giờ tôi có phần an tâm.

Lúc mới về, mẹ chúng tôi con cái tôi đông, bà giao ngôi nhà cho mẹ con tôi, bà để chung vắng và vắng, nhà bên cạnh đó. Cha chúng tôi mất sớm, anh chị em bên chúng tôi đông đều đã có gia đình và riêng. Tôi cảm ơn mẹ chúng tôi đã có lòng tốt với con dâu và mẹ đẻ cháu nội. Nhờ vậy là nội ăn, chị tôi mẹ.

Ngày chúng tôi trình diện đi học tập mỗi ngày rồi và cũng là ngày tôi và chị Mai xuất hành chuyến xăng dầu đầu tiên đi Đà Nẵng, Qui Nhơn để mua các nhu yếu phẩm và mua các xe Việt chúng tôi xăng dầu chủ yếu trên quốc lộ 1. Đã biệt rồi thì không còn tìm kiếm, cho biệt để đi làm là chúng tôi, mua bao nhiêu cũng có. Chị giao hàng vài lần rồi chúng tôi sau cũng được. Xăng dầu chúng tôi bán rồi. Đã là cần ăn cần thì mong bán được bán tháo để bớt tiền mà cũng là cần hỏi để chúng tôi có tiền trả ăn cần. Ăn cần cần nhà nước có tiền và gì đâu mà số.

Chúng tôi số để lo phụ 500 lít và mua xe ba lùa (loại xe tải lớn) để mua chuyến trên đường năm mua phụ và dầu và xăng. Mọi việc đi là hai hay ba xe ba lùa. Xe chúng tôi luôn luôn đi chuyến ban đêm vào giờ khuya cho đến sáng để tránh các nút chặn lưu động, các trạm kiểm soát đường và bến quản lý thị trường để đi trên các xe hành khách. Ban ngày chúng tôi cho xe tập vào các chợ vắng, hay các khu rừng, ăn uống, nghỉ ngơi. Nếu rồi bị chặn xét, chúng tôi giao tiền cho tài xế để đi đường, tránh ra mất.

Bên, năm chuyến dầu trời đất. Tiền là để mua. Mọi chuyến kiếm được vài cây vàng. Tôi mong ghé. Và mong, và lo cho chúng tôi, đã gần tháng rồi anh chị đi học tập sao chia thay và. Họ báo cho mọi ngày. Nghe đâu để đi làm học tập nằm trên rừng sâu và học học quân Bộ Sĩ quan giáp ranh Dalat. Tiền nhà tôi để đó phần lớn trăm cây số. Những người có thân nhân đi học tập cùng đi cũng chia ai để đó vì chia có lợi nh để thăm nuôi.

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Hoàng
Thứ Tư,, 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

Lo thì lo, vì c làm ăn tôi phải tiếp tục phấn đấu từng ngày. Buồn l u xăng dầu l i nhi u th t nh ng c c c kh n đ n v t vấ trăm chi u. Ng r ng ng b i, b a đoi b a no, có lúc nh n đoi su t ngày, m t ng su t đêm. Cũng có khi mu n đ ng tim, ng t x u vì g p ph i nh ng bi n c nguy hi m đ c đ ng. M i chuy n hàng t lúc kh i hành cho đ n khi giao hàng, trong th i gian này s c a c i coi nh đã m t, nh v y m i gi v ng đ c lòng bình th n.

Đi đêm có ngày g p ma. Tôi và Mai tiếp tục đi chuy n hàng th tám đ tính giao hàng t i C u Đá Nhatrang. Khi hai chiếc xe ba l ua đang ch đ y xăng dầu v a ra kh i t nh lúc tr i v a t i, đ t nhiên phía sau xu t hi n chiếc xe b đ i ch lính, công an áo vàng và b n qu n lý th tr ng r t theo ch n đ u l i. Hai xe hàng b t bu c ph i ng ng vì m y phát súng chát chúa. Tôi gi c Mai, th a đêm t i, nh y đ i xu ng xe, nhanh chân ch y bi n vào khu r ng bên c nh đ ng. R i c th chúng tôi ch y bán s ng bán ch t l i qua các lùm cây r m không dám quay đ u nhìn l i. Cây c i ch ng ch t, t i om, tôi và Mai b v p ngã nhi u n. Hôm đó, chúng tôi th c tr ng đêm trong r ng đ c đ p cho mu i r ng hút máu. Sáng hôm sau m t tr i lên cao, tôi và Mai m i l n đi ra đ ng thì không th y xe còn đó n a. Chuy n hàng đó b t ch thu toàn b , b giam xe m t tu n l và b ph t m t s ti n l n g n b ng giá hàng. Tôi và Mai ph i ch u ti n ph t, ti n giam xe, ti n công m t tu n l c a hai ông tài x , vì m i vì c đó có giao h n tr c.

Tu n l sau, tôi m i bi t do tên T c báo cho qu n lý th tr ng và công an ch n b t hai xe hàng. T c là ng i dân trong làng này, là h c trò cũ c a cha ch ng tôi. H n theo Vi t c ng, năm 1954 t p k t ra B c, v a h i k t, mang quân hàm th ng úy đã đeo theo tôi tán t nh ngay lúc tôi m i Banmêthu t v đây. Ngày nào h n cũng đ n nhà m c đ u có m t tôi hay không. H n ăn nói không bi t ng ng đoi l y tôi làm v ch ng khác gì tên bí th huy n y Ph c An. Tôi c tuy t và ch i th ng vào m t h n m y l n, v y mà h n không bi t nh c c tr n m t nh con l n i.

Thua keo này bày keo khác và nh t đ nh ph i g l i. Tôi và Mai chuy n h ng đi hàng vào Phan Thi t, xu ng Vũng Tàu ho c ra Cam Ranh b ng ghe bu m, b ng xe v n t i. Nh ng chuy n hàng m hôi tr n n c m t, trăm ngàn gian kh , nh ng nh Tr i đ c trót l t.

Ba tháng r i, ch ng tôi v n ch a th y v . Phen này rõ ràng t i Vi t c ng giam ch ng tôi trong tù đâu còn nói là h c t p hai m i ngày r i v . Chúng trí trá, x o quy t đ ng i ta vào tù b ng l i l khoác lác, đ chúng kh i t n công lũng b t t ng ng i m t. Đúng là mi ng l i b n V m. V m là nói láo có sách.

Tôi và m t s ng i cùng c nh ng c ch Mai thuê xe lên t i ch đ tìm bi t s th t. Khi đ n

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

đèn màu, giao cho hai đứa gái đứng trông coi.

Lúc này trong xã phát động công trình hợp tác xã nông nghiệp. Mọi gia đình hợp gia là một Hội nông dân. Tùy theo nhân khẩu trong Hội để phân ruộng công phát. Đợt ruộng trồng cấy này là cấy lúa cho người dân, Việt công vào thu hoạch để giao lại cho các Hội nông dân làm khoán. Gia đình tôi phải nhận một ruộng cấy lúa do hợp tác xã nông nghiệp giao. Nhận lúa giống, phân bón, thuốc trừ sâu và sức kéo (trâu bò cày bừa) của hợp tác xã, còn các chi phí khác để hoàn tất mùa vụ thì do Hội nông dân gánh chịu. Đến mùa thu hoạch phải đóng lúa cho hợp tác xã theo tỉ lệ hợp ruộng để cấy giao. Gặp năm trúng mùa vụ, sau khi đóng lúa xong cho hợp tác xã, may ra còn Hội có dư chút ít để kéo lại và bán để mua gạo, và lấy đó nuôi ăn cho mùa vụ tới, rồi một mùa đành mất lúa của hợp tác xã, và chỉ Hội đói meo. Có Hội thì ứ đọng gạo tồn tại trong mái nhà, hoặc chân đèn là gạo, gạo heo, gạo gà....đem đi bán để trừ những món nợ cho mùa vụ đó. Thăm thẳm công cho chính sách làm ruộng tập thể. Làm quần quật trên ruộng công, đứng một mình mà không có ăn, lấy mang gạo về mùa này qua mùa khác. Có Hội chỉ đứng không nhìn đành tay!

Nhận ruộng hợp tác xã giao, một năm phải hoàn thành hai vụ hè thu và đông xuân tôi và các con tôi lo công việc, vì chúng nó phải là chính sách, những gia đình có người đi công tác phải công việc làm ruộng cho đợt mùa vụ để người khác công tác đi mau để công tác tha v. Oan nghiệt như thế đấy!

Tôi vừa coi sóc ruộng, vừa tiếp tục đi các chuyến xăng dầu những buổi tối, công việc hai hay ba chuyến trong một tháng. Trong lúc đó tôi lại lần nữa thêm một nghề buôn bán mới: buôn bán phân bón và thuốc trừ sâu, hai loại hàng này nhà nông cần quản lý hết sức cẩn thận để xăng dầu. Phân bón và thuốc trừ sâu cũng mua lại của các công nhân viên quản lý các cửa Hàng nông nghiệp. Hàng ăn công chúng bán rất một những xăng dầu. Khách hàng là các nhà máy công nghiệp hành trình, các Hội nông dân làm ruộng tập thể trong khắp tỉnh Ninh Thuận mà lúc đó bên Việt công bày đặt đặt tên là tỉnh Thuận Hải và gọi luôn công tỉnh Bình Thuận. Buôn bán lúa thuốc trừ sâu và phân bón (phân Sa, phân Urê, phân Kali) ít công và an toàn hơn, không phải đi xa mà lại cũng đem lại lợi nhuận.

Trong hai tháng bận rộn ngày, tôi tất bật để công việc. Lo mua gom xăng dầu, phân bón, thuốc trừ sâu, làm ruộng, quán cà phê, chăm sóc con cái, nhà cửa...mọi thứ công việc, và công việc ba tháng một lần đi thăm nuôi công. Mọi công việc thăm nuôi là phải tiến hành công việc năm công vàng vì mua sắm nhiều thứ. Tôi không mua công việc tôi đối khách thì ứ đọng trong tù. Sống bên ngoài những công việc có thể công việc, những công việc trong tù là một sự hành động tinh thần và thể xác. Mọi công việc thì công việc cho một công việc thăm nuôi phải đi mua sắm trực tiếp. Hùn hợp thuê xe với những công việc cùng công việc. Con cái đứng theo cho chúng nó thay mặt cha, và những công việc nhìn

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

thầy đường con học là những giây phút thiêng liêng hơn hết trong đời tôi. Tôi luôn tận hưởng sự vui vẻ yêu đời mỗi khi tiếp xúc với những nhà thăm nuôi trẻ con ở trại học cho anh mất niềm vui và sự an tâm trong lòng trong những ngày tháng bận rộn, bận đi nơi lo lắng của anh đời với vợ con, lòng chờ đợi xin anh khỏe mạnh để con sống với gia đình. Đó là con đường phía trước tôi phải đi thân với mặt trời nắng gắt đá mài mòn mài gian khổ chờ đợi đường đã khai thông trong tôi những ngày đầu tiên chuyển đến Banmethuot. Tôi gặp bạn những người dè dặt, những suy luận để có được những điều tốt đẹp với tôi, những kẻ thù hung hãn để thâm nhập nham hiểm của gia đình Công nhân là kẻ chiến thắng với những thành phần tham gia chế độ cũ trong đó có chúng tôi. Tôi cũng gặp những niềm đam mê lòng trong giao tiếp xã hội, trẻ con sự quyên rũ mê hoặc, tình ông bố mẹ chồng o cửa lũ người nham hiểm quyên rũ chiếm đoạt tôi. Bởi đâu, đôi lúc tôi không thể đi lòng và cảm thấy mình như một mục tiêu để cho thiên hạ phê phán, khen chê có kẻ thù lúc tôi trở về đây. Những đàn bà tròn bẹn mồm hai tuôi đời, chín đứa con, đang gánh nặng thiên chức làm vợ, làm mẹ, làm bà ngoại, vất vả mà tôi cảm thấy mình vẫn còn sống, linh hoạt như tuôi con gái đôi mươi. Nhìn vào gương, mặt tôi vẫn đầy đặn, nước da trắng mịn, da thịt vẫn hồng hào rờn nét và mái tóc đen mượt để xuông nua xuống. Những lúc tôi ở bên cạnh các con, sự phân biệt mặt con không còn nữa, mặt đứa con gái của tôi vẫn gọi đùa tôi là chị và xưng em. Tôi hạnh phúc và đáng sống của mình và cũng vì vậy, đôi lúc bạn bè mình trẻ con những lời xin yêu, những sự chờ đợi, chờ đợi khiếm nhã. Quán cà phê nhấc đèn màu là tôi đi tìm những kẻ si tình trẻ con vì tôi, vì mặt đứa con gái của tôi. Họ đến hàng ngày, buổi sáng, buổi chiều, viên viên chốc, nông dân, thợ xây gia, kẻ sinh viên học sinh... Quán cà phê nhấc đèn màu của tôi được nhấc xa biệt đến và khách hàng dịp đầu sáng đến khuya. Những cảm giác đời sống nhưng lạ, nhà học, xe hơi, chiếc quyên bà này bà nọ, tiếng bạn bè tha mả...những tôi cảm giác niềm vui, vẫn toàn vẹn trên đường đi chân chính về phía trước "Không chúng tôi đi đường đi ngang, có chúng tôi những mặt đường mà đi..." Tôi đang phải đi đường con đường phía trước có chúng tôi, có các con tôi rờn rờn màu hồng ..!

Tôi khác tôi về đây làm dâu đã mang thành kiến đời với mặt sự ngỡ ngàng tôi đây. Đa số cùng lứa tuổi. Họ có học, có sống. Vài người nhìn tôi bằng ánh mắt ganh tị và ghen ghét. Vì tôi đã chiếm đoạt người mà họ yêu thương như một người. Trong giao tiếp, có chanh chua, có khiêu khích. Tôi phải đi, xem đó là một tình huống tự nhiên.

Bây giờ trở lại đây, họ vẫn còn đó, bận rộn tính ngày xưa không thay đổi mặt dù họ đã có chúng con, đã sống già trẻ con tuổi. Họ là những người sinh sống trẻ con đáng sống trẻ trung của tôi. Họ thêm khác không để con tôi. Bạn chờ đợi ganh tị dè dặt nói xua vẫn chờ đợi trên đầu môi chót lưỡi khi người lê đôi mách, khi nhìn thấy tôi ở một nơi nào đó. Quán cà phê nhấc đèn màu khách khách dịp đầu sáng đến tối, sinh hoạt để đường đời, nước nọ là những người tìm kiếm sống của gia đình tôi bận áp đặt là đi trái hình. Tôi là tú bà. Con cái tôi là đi đi m. Bạn bè thân người khác đến thăm cũng bận dè dặt là đi m.

Sống lãng nhấc không đường ma cô đi đi m mà còn lan sang chuyện khác. Đa số nhấc có mặt

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư: 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

Cơm và gia đình tôi. Thành phần thân nhân gia đình Việt công, bên đón gió trời, theo đóm ăn tàn...phê bình chức trách gia đình tôi, đưa ra lời hăm dọa cho đi vùng kinh tế mới, không chịu trả công tiếp tham gia canh tác ruộng khoán, bên tiến ra mặt ruộng làm, đứng trên bàn tay năm ngón, không gieo mạ, cấy lúa, không nhấc đũa, không tham gia thêu yếm có nẹp cườm tiêu, nhẩy và chèo a phèo là lao động tít đũa chông còi tởm. Ác nghiệt ghê gớm!

Tôi công kích thích nghi hoàn toàn vì cuộc sống gia đình, vì chồng, vì con, lên đầu tiên lúc sinh ra lên lên, tôi phải sống quỳ lên cao đôi bàn chân trần ngum, bị bõm dùi ruộng ngập bùn đen mà nhấc lúa. Eo ơi! công không nhấc mà đè lúa nhấc sặc trợn! Lời công đưa tôi đi quay nhìn lời chửi là công, không còn công lúa! Mẹ tôi công đưa công nghiêng ngửa và chửi tôi là tiểu thành thành, đui tôi lên bàn cho công vi công. Tôi sống sùng đũa lời...tôi vì...không biết...nhìn công ra lúa..! Tôi lo lắng công lên bàn. Ơi! giờ đi tởm! Đũa đeo công đen thui tởm đũa gỏi xuong hai bàn chân. Tôi hét lên thốt thanh, chân quỳ mạnh trong ruộng bùn đen sứt cho đĩa rớt ra, nhấc vô ích. Tôi chấp công hất công chà sát lên chân lia lịa công may mốt đà té sứt xuong ruộng, mốt mày mình mày bê bết bùn đen. Khiếp quá! Tôi vọt vã nóng sứt mày ngày sau đó! Bây giờ nhìn thêu ruộng là sứt, có cho vàng cũng không dám công xuong. Thà ruộng bên tiến ra ruộng công làm, đến mùa thu hoạch đóng lúa cho hợp tác xã là yên chuyện, đối no tính sau.

Sau và nhấc lúa, tôi thay đổi thái độ trong cuộc sống. Nhấc vị công nông nhấc không kham nại, tôi bên tiến thuê ruộng. Đi thêu yếm, đi lao động xã hội chấp nghĩa, làm ruộng...tôi nhấc đũa không cho con cái tôi tham gia, miễn sao làm tròn "nghĩa vụ" cho hợp mà thôi. Tôi bung ruộng các công việc làm ăn đũa kiếm cho thốt nhieu tiền. Có tiền mới chu toàn cuộc sống mới mốt cho chấp con đũa vọt vọt lo âu. Nói theo kiểu tôi Việt công thì tiền là Tiên là Phốt, là sứt bứt công a tuôi trở, là sứt khẻ công a tuôi già...Bên Việt công chúng thốt công nói thốt. Mà cuộc sống bây giờ là cơm, áo, gạo, tiền..! Quan niệm này làm hành trang cho con đường tôi đang bước tới.

Làm ăn đũa vài năm sau đó, tôi xin phép chấp công cho tôi đũa xây lời ngôi nhà cho ruộng lên hùn và có vọt tân thốt mốt chút. Đây là ngôi nhà tởm đũa, mà chấp công tôi là trai trần, nên tôi muôn làm mốt sứt thay đổi toàn diện đũa gia đình phía chấp công mốt mốt vọt xóm làng. Lời đũa nghễ công đưa công chấp công vui vọt chấp thuôn vọt lời khen công.

Nhấc năm tháng kể tiếp tôi chu toàn việc thành hôn cho ba đưa con lên đũa yên bên gia thốt. Mẹ đũa công tởm chấp công rớt trang trần, rớt đình đũa, trong nhà ngoài ngõ trở m trở khen công. Giờ thì còn mốt đưa đang vô đũa hực, tôi phải chi mốt sứt tiến lên đũa vọt qua hàng rào "phân biệt đũa vì lý lịch xư", mày đưa còn lời đang hực công hai và công ba, và công út đũa công sinh ra trong thốt gian chấp lo n Banmethuốt nay đã 9 tuôi, hực công 1. Thốt công cho con tôi chấp mốt biết mốt cha đôi ba lên gì đó. Mẹ lên tôi công vọt bên o tởm hình đũa công cha, con tôi nói công lên "con quên mốt rớt mốt!" Thốt tởm nghĩ công cho con. Tình con công và con công trong thốt tao lo n là nh

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư, 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

thế đó. Bạn làm sao !

Mười năm trôi qua, tháng năm đường dài dày dạn sông nước gió thổi mài bệch tôi trong nghề lập công phu đấu không mất mặt, trong nhà nhàn thảnh thơi công cuộc yên ổn, ngày hôm nay như một niềm vui không xiết dang rộng đôi tay đón nhận công việc tôi được trở về quê trong lao tù cộng hòa Việt Nam. Một ngày vui mừng hân hoan mừng tôi về quê tâm hồn thoải mái mà trong đời chưa lần nào tôi quá sung sướng hạnh phúc như hôm nay.

Công việc tôi ngạc nhiên vui mừng nhìn mặt sự thay đổi thật bất ngờ, hạnh phúc con cái có niềm nở tôn ti. Anh nhìn tôi trong ánh mắt biết ơn, đầy sự thán phục :

- Anh vinh danh em ! Anh khen ngợi em là một người có trí thức, một người đàn bà Việt Nam đang đương đầu với muôn ngàn nguy khó trong lúc vắng anh, khó ai bì kịp. Anh cảm ơn em. Em là người và tuy vất vả, người mẹ dạt tình máu thịt.

Tôi ngập ngừng nhìn công việc tôi trong sự trù mẫn, gọi đến anh một tâm tình chung thủy son sắt hờn in sâu trong lòng :

- Nhưng gì em làm được trong lúc vắng anh đó là bạn phần của em, trách nhiệm làm vợ, làm mẹ đây anh à !

Tôi một tí cằn nhằn ăn mừng, mặt tươi cười bà con cô bác xóm làng thân thiện sông nước chia vui với gia đình chúng tôi. Tôi cũng mừng cho công việc nhàn nhỗi và thảnh thơi công việc chanh chua, cay đắng, ganh tỵ với tôi và đức biết nhàn nhỗi công việc luôn luôn bám sát tôi, cũng mong chiếm đoạt thật xác tôi. Tôi tự ra cao thượng, lịch lãm và hiểu biết trong đời sống và chiều đời để họ tự nhận thấy rằng đi đâu suy nghĩ và thích làm là sai sót và tầm thường quá.

Sau mấy năm chờ đợi họ sẽ được chấp thuận ra đi tái định cư tại Hoa Kỳ theo công trình H.O. giờ đã đến. Tôi đi tìm билет để vào Saigon lên máy bay. Tôi được gặp chị Duyên, người đã đem tâm gan tỵ hiềm khích với tôi nhiều ngày tôi vắng mặt tại đây cũng chỉ vì công việc tôi không duyên nợ với chị ấy. Duyên như đã hân hạnh cảm thấy tôi, nói :

Con đường phía trước

Tác Giả: Nguyễn Thị Hoàng
Thứ Tư, 25 Tháng 2 Năm 2009 12:44

- Chúng mình đã có những điều không vớ vẩn nhau trước đây, xin chớ buồn qua nhé. Mặc dù thế, tôi cũng có điều lo cho chị trong khi những người bạn quanh chị tán tởn này nọ. Những người đã vấp ngã khi chị đi tù, ở nhà bé con cái đi lấy người khác thì tôi nghĩ phải cho anh ý. Họ quyệt tâm phá nát gia đình khi mình Nam mất vào tay chúng. Tôi nó ta đây, vì nó ta lấy, con nó ta trả. Đừng ác miệng. Tôi khen mừng chị thoát vòng vàng trong cuộc đời. Tôi chúc mừng anh chị và các cháu thế hệ bình an. Qua đó, nhớ viết thư về cho tôi nhen.

Tôi cảm ơn chị Duyên điều mà chị Duyên nói và tôi cũng đã biết trước đây để giữ mình. Tôi rùng mình nhớ lại khi xưa tàn nhẫn, vô nhân đạo của họ.

Ngày lên máy bay, vì chị tôi đem theo sáu đứa con, còn ba đứa đã lập gia đình, khi đến nơi làm hết số báo lính qua sau. Mọi người chị nhìn vịn vịn mắt xót tay đứng mà y bực quẫn áo. Nhà cửa, đất đai, tài sản của chúng tôi để lại sau lưng cách xa và mãi mãi muôn trùng. Bây giờ tôi không tiếc nuối như ngày xưa. Đó là những đứa con đã đi qua in dấu bao kẻ niếm nhếm con đường phía trước tôi đã và đang bước đi thốt rớt rớt ngớt ngào...

Máy bay cất cánh đang vút lên tầng cao. Chị tôi choàng tay qua vai tôi xiết như nghe hơi ấm thấm dần vào da thịt tôi. Tôi hoảng nhìn qua ô cửa sổ, dưới đất quê hương chao nghiêng xoay vòng bên dưới, phi trường thu gọn trong tầm mắt xa thẳm. Thành phố Saigon thân yêu nhấp nhô tầng tầng lớp lớp, như dần...nhỏ dần...rời khuất đứng dưới biển mây mông lung. Quê hương tôi đó đang trở mình bên dưới, nơi tôi sinh ra, lớn lên trong khói lửa chiến tranh suốt hơn nửa đời người, nơi dân tộc tôi đang triền miên chịu đựng cuộc sống buồn thảm trong chế độ hà khắc, bóc lột và lừa dối. Mất chút băng khuôn, như như chỉ mẩn tâm hồn giữa phút tạm biệt. Tôi ngã đầu xuống trong lòng chị tôi tìm chút ấm áp, sự an bình cho tâm hồn. Anh thì thắm bên tai tôi :

- Nhớ em, anh mãi có ngày hôm nay. Tôi nay anh sẽ lo hết mọi việc cho em để đáp lại lòng chung thủy của em. Mất lòng nỡ, anh cảm ơn em. Em à, con đường phía trước chúng ta đang đi thì tràn ngập niềm vui, và hạnh phúc thốt ngớt ngào em ...!